

Pericopa ŞMINI

În deschidere, această pericopă prezintă înconjurarea Templului și felul în care Divinitatea era percepută de popor.

Această prezentare este reluată în descrierea Templului de la Ierusalim de către regele Solomon.

La începutul pericopei, este narată cea de-a opta zi, „Beiom haşmini”, o zi mare pentru Moşe și Aaron.

A fost însă o zi tragică, atât pentru Aaron, cât și pentru întregul popor. Tragedia a marcat puternic poporul. Doi fii ai lui Aaron, Nadav și Avihu, au fost arși de vii de un foc pogorât din ceruri. Atât Aaron, cât și poporul au fost îndoliați.

Acesta ar putea fi considerat ca primul doliu național al poporului evreu și, an de an, în Ziua pocăinței, Iom Kipur, ne amintim de aceste jertfe.

Cei doi fii ai lui Aaron mor atunci când aduc jertfe fără a ține seama de prescripțiile exacte ale Divinității, fapt pentru care sunt pedepsiți pe loc.

VATEŢE EŞ MILIFNEI HAŞEM - „Și a ieșit un | foc de la Dumnezeu” (Vaikra - Leviticul, 10:2)

Rași comentează că cei doi fii ai lui Aaron au comis un sacrilegiu venind beți în fața Domnului și și-au primit imediat pedeapsa.

Deși nu existau legi în acest sens, Nadav și Avihu ar fi trebuit să știe cum se cuvine să apară în fața Domnului.

VEAL KOL HAEDA IKŢOF - „Și pe toată comunitatea, pe tot poporul, era furios (Dumnezeu)” (Vaikra - Leviticul, 10:6)

Păcatul celor doi a atras asupra întregului popor mânia Domnului.

Se pune întrebarea, de ce s-a mâniat Divinitatea pe întregul popor, dacă păcatul nu a fost decât al lui Nadav și al lui Avihu. Baal Haturim subliniază că, atunci când un conducător, un ŞALIAH ŢIBUR - „Alesul publicului” - păcătuiește, atunci vina este a întregii obști, care are de suferit.

Alți comentatori precizează că Nadav și Avihu erau celibatari și foarte orgolioși. Ei se lăudau cu unchiul lor Moşe, conducătorul, cu tatăl lor Aaron - COHEN GADOL „Marele Preot” -, considerând că nimeni nu era demn a se uni cu ei printr-o căsătorie.

Și se știe că orgoliul este un mare păcat în ochii Divinității.

Dacă Nadav și Avihu au fost pedepsiți, ne putem întreba dacă avem sau nu voie să luăm o inițiativă în probleme de religie. În fapt, orice inițiativă este bine văzută, orice acțiune personală este necesară, cu condiția să fie făcută în concordanță cu cele prescrise de Divinitate.

Pericopa descrie tragedia cumplită a lui Aaron: tocmai când el, Marele Preot, binecuvânta poporul, resimțind intens bucuria de a fi solul Divinității, i se întâmplă marea nenorocire de a-i pierde pe cei doi fii.

Dar Aaron trebuie să fie puternic și să-și continue misiunea. Nu are voie să se îndolieze, căci Divinitatea îi interzice să-și sfâșie hainele. Tot poporul plânge de durere, după ce focul a ars sufletele celor doi, dar Aaron trebuie să rămână la datorie.

Această jertfa este, precum am menționat, amintită an de an, de Iom Kipur, Ziua pocăinței, în care evreul se roagă ca părinții să nu fie nevoiți să țină doliu după copiii lor. SELO IAMUTU BANAV BEHAI AV - „Să nu moară fiii în timpul vieții lui”.

Din această pericopă învățăm că, atunci când ne reculegem în memoria celor căzuți, să nu ne frângem („rămânând în picioare”). Tora spune în această pericopă: VAIDOM AARON - „Și Aaron a stat drept” (Vaikra - Leviticul, 10:3).

Obiceiul de a păstra un minut de reculegere, stând nemișcați, s-a păstrat până în zilele noastre.

Această pericopă cuprinde și instrucțiuni privitoare la ceea ce este permis și ceea ce este interzis să se mănânce. Astfel, este interzis să se mănânce insecte și viețuitoare ce se târăsc pe pământ. Tora menționează că acestea otrăvesc sufletul și că poporul evreu trebuie să-și păstreze puritatea sufletească.